Carrers salvatges

Àlex Gombau

Narratives

Angle Editorial
1992-2017

Carrers salvatges

Narratives
89

Advertiment al lector

En aquesta història apareixen personatges autèntics,
tant vius com morts. No per això deixa de ser una obra de ficció.

© 2017 Àlex Gombau i Arnau

© Mel Rosenthal / The Image Works,
per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial SL, per l'edició
Angle Editorial
Muntaner, 200, àtic 8a / 08036 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: gener de 2017
ISBN: 978-84-15307-53-2
DL B 59-2017
Imprès a Romanyà Valls, SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la seva incorporació a un sistema informàtic,
ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Carrers salvatges

Àlex Gombau i Arnau

Angle Editorial
1992-2017

Taula

13 Mapes

17 Preludi

23 PART I
Benvinguts a l'infern

175 PART II
El pacificador i el venjador

335 PART III
La Quatre-U, Fort Apache

463 PART IV
Malaguanyats com tavelles perdudes a l'espai

645 Vocabulari

651 Agraïments

Al meu germà Bernat
(«Kool», de TBC).
Pels vells temps.

Al meu fill Arnau
(«Art9», de TBC-PMLC).
Per la llibertat, sempre.

Papa...

El que jo sóc, el que jo vull, el que tu m'obligues a ser és el que tu ets. Perquè jo sóc tu, tornant-te la mirada des d'un mirall de pobresa i desesperació, de revolta i llibertat.

Gordon Parks
(1912, Fort Scott, Kansas – 2006, Manhattan, ciutat de Nova York)
fotògraf, músic, escriptor i director de cinema

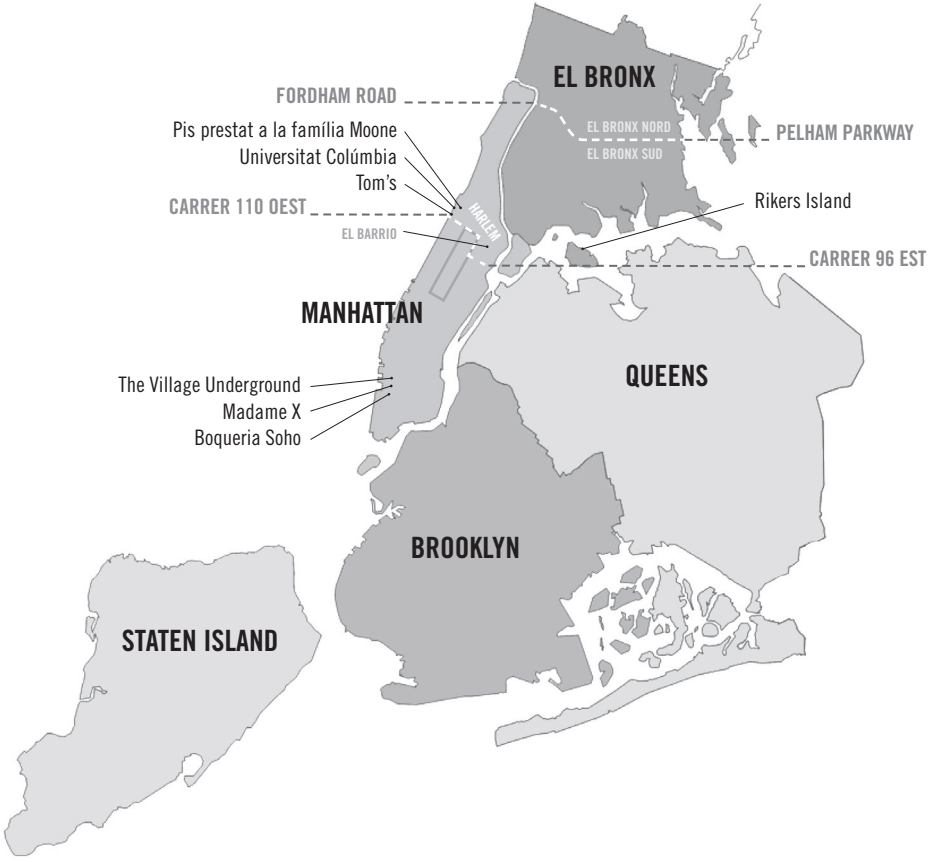
La pobresa és la mare de la revolució i de la delinqüència.

Aristòtil
(384 aC, Estagira, costa de Tràcia, nord de Grècia – 322 aC, Calcis, illa d'Eubea, Grècia central), filòsof de l'antiguitat clàssica

Si no prenem consciència de qui és la policia (de qui és realment), i no simplement la «poli» o la «bòfia», les «forces de la llei» o els «paios de blau», correm el risc immediat de trobar que ja no tinguem funcionaris disposats a protegir la gent... Em commou, sempre ha estat així, el concepte de policia com a símbol dels esforços de la societat per refrenar-se a si mateixa.

Leonard Freed
(1929, Brooklyn, ciutat de Nova York – 2006, Garrison, estat de Nova York), fotoperiodista, autor de la sèrie fotogràfica «Police Work»

ELS CINC DISTRICTES DE LA CIUTAT DE NOVA YORK

Riu Harlem
SEDGWICK
MORRIS HEIGHTS
PARK
TREMONT
180 EST
AUTOVIA CROSS BRONX
CROTONA
MOUNT EDEN
JEROME
GRAND CONCOURSE
Parc Claremont
BATHGATE
Parc Crotona
BOSTON
13
WEBSTER
PARK
WASHINGTON
TERCERA
1
2
HOE
VYSE
BRYANT
LONGFELLOW
JEROME
MORRISANIA
169 EST
Estadi dels Yankees
MORRIS
BOSTON
9
WESTCHESTER
AUTOVIA SHERIDAN
165 EST
6
8
5
ALDUS
GRAND CONCOURSE
PARK
163 EST
TIFFANY
FOX
SIMPSON
Riu Harlem
AUTOVIA MAJOR DEEGAN
MELROSE
7
MELROSE
156 EST
14
KELLY
17
PROSPECT
15
WESTCHESTER
LONGWOOD
BULEVARD SOUTHERN
SPOFFORD
149 EST
Parc St. Mary
WILLIS
3
HUNTS POINT
138 EST
AUTOVIA BRUCKNER
16
MOTT HAVEN
4
Parc Barretto Point
PORT MORRIS
132 EST
BLOCS WAGNER
RIKERS ISLAND

EL BRONX SUD

ANYS 70

1. Local dels Panteres Negres
2. Plaça McKinley (concert de Grandmaster Flash)
3. Clínica de desintoxicació de l'hospital Lincoln
4. Antic hospital Lincoln
5. Institut de Secundària John Dwyer
6. Parc Horseshoe
7. Església de Saint Athanasius
8. Domicili de les famílies Pabon i Moone (carrer Tiffany, 1020)
9. Antiga comissaria 41a (Fort Apache)
10. Bronx River Houses
11. Cotxeres d'Unionport
12. Platja de maniobres del carrer 180
13. Boys' Club del Bronx

ACTUALITAT

14. Bronx Documentary Center
15. The Hub
16. Ceetay Restaurant
17. Nova comissaria 41a

Preludi

La bandada de coloms volava en cercles sobre els edificis, virant sobtadament, descrivint giragonses inversemblants, fonent-se amb altres estols d'ocells a les ordres d'uns altres líders de formació, com esquadrons en plena batalla aèria. En Mincho, el seu cuidador, els dirigia amb la perícia d'un mestre de dansa moderna o d'un excèntric director d'orquestra, bellugant els braços harmoniosament i adreçant-los enigmàtics xiulets i breus picades de mans. Des dels terrats pròxims, altres nens feien el mateix per la reputació d'altres colles o carrers. Aquests joves ocellaires criaven diferents varietats de colom de vol en galliners improvisats als terrats dels blocs de pisos i professaven una veritable passió pels ocells guia. En Mincho de seguida s'havia atrafegat amb els coloms. Els havia donat una ullada, comprovant si tenien prou aigua i menjar, examinant les ponedores. Després els havia fet sortir per poder netejar la gàbia. I ara gaudia de l'espectacle com ningú.

En Carlito, estenallat de panxa enlaire sobre la tela asfàltica del terrat sense ampit, observava embadalit les evolucions de l'estol. Una llàgrima sense sentiment se li escapava per l'angle exterior de l'ull, li relliscava templa avall perdent subs-

tància pel camí i se li concentrava de nou al lòbul de l'orella. Contemplant amb indolència el cel, ara gris ara blau, es preguntava si aquests ocells podien defecar i volar alhora. O si només expulsaven excrements quan estaven en repòs. Devia ser aquesta última possibilitat perquè, altrament, en rebre la típica dejecció aleatòria, el caos que es desfermaria entre els integrants d'aquell quadre impecable seria monumental. I, pel que es veia, no era el cas. Cap picabaralla, cap bronquina en ple vol. Potser els coloms eren rates amb ales a les quals no els importava tacar-se. Potser només anaven de ventre quan aterraven, com suggerien aquells galliners plens de deposicions. O potser en Mincho els tenia tan disciplinats, que no gosaven trencar la formació en cap cas.

Una pregunta va aparèixer entre el seguit de pensaments encadenats. Per què se li acudien aquestes coses? Tenien raó els mestres? A l'institut, els professors li recordaven constantment que tenia el cervell podrit. Potser era així. Sense desenllaçar les mans sobre les quals descansava el clatell, en Carlito va estirar els braços amb mandra. L'estirament va tombar una ampolla de Night Train, que rodolant i deixant escapar les romanalles de vi barat amb cada rotació, va xocar contra l'ínfima vorada de rajola del terrat. Ningú no es va amoïnar per si acabava precipitant-se al carrer.

D'una cosa, sí que n'estava segur: el que no suportava d'aquests ocells dels pebrots era la gallinassa que escampaven arreu i que obligava el cuidador a mantenir tota aquella brutícia en uns nivells suficientment tolerables perquè no emmalaltissin. Valia la pena tant d'esforç? Darrerament costava trobar un pam net, en tota la coberta de l'edifici, on estirar-se amb la colla. Però aquests molestos excrements tenien una curiosa utilitat. La seva elevada proporció de nitrats els con-

vertia en un interessant punt de partida per a la fabricació, juntament amb la quantitat adequada de sofre i carbó, d'una fórmula primitiva de pólvora. A en Mincho, la recollida i la venda de les deposicions de tots aquests colomars del barri li proporcionava uns calerons extra.

Endormiscat, en Carlito es va deixar amanyagar pel parrupeig que sentia de fons.

El cruixit de la bossa de paper marró que en Harpo s'havia apartat del nas el va treure del seu ensonyament. Amb la mà morta, el seu amic li va deixar la bossa damunt del pit. Els efluvis embriagadors de la goma de fuster de quinze centaus li arribaven als narius amb intensitat, convidant-lo a inhalar fondo.

—Té. Aquesta merda em provoca mal de cap. —El noi va grunyir mandrejant inelegantment—. A quina hora has quedat amb les noies?

En Carlito va alçar el canell amb nyonya i va consultar l'hora al Seiko pràcticament nou de trinca. L'havia robat l'altre dia a un despistat que creuava el parc Crotona a una hora intempestiva en direcció a l'estació de metro. Feia poc hi havia hagut moguda per aquests topants. La federació de divisions dels Turbans, majoritàriament negres, estava ajudant els Secret Bachelors, amb el seu cap, l'Anibal, que tenia molt males puces, i una subdivisió d'aquesta banda, la Spanish Mafia, a fer fora d'aquella zona els Savage Skulls i els seus aliats, els Savage Nomads, bàsicament hispans. La comissaria 48ª havia augmentat les patrulles, però els voltants del parc i el parc en si distaven molt de ser segurs a partir de determinades hores.

—Seran aquí en un quart d'hora... o aixòs me van dir —va respondre en Carlito amb la boca pastosa i la parla confusa.

Li va fer l'efecte que el soroll de centenars d'ales batent l'aire emulava un aplaudiment com a resposta—. El vols?

Es va descordar el rellotge.

—Gràcies, tio. Mola! És molt guapo.

A en Carlito li anaven més els models analògics, especialment si tenien requadre de calendari per al còmput del dia. El fascinava aquell moment del temps que explicitava la transició cap a l'endemà en aquell diminut quadrangle, quan la xifra pujava cap a la part superior del calendari per desaparèixer a mitges mentre el següent dígit es començava a mostrar. Li semblava que, en aquell lapse, un estava als llimbs, en un espai indeterminat, indefinit, en què tot era possible i res no era del tot cert. Com si, en realitat, no existís. Com si tingués més a prop en Pipo.

Així doncs, cada cop que li arribava a les mans un d'aquests rellotges digitals més moderns, en què tot era tan precís, el solia acabar regalant. Era un d'aquells avenços de la tecnologia que espatllava la màgia de les coses.

Els terrats eren un dels llocs preferits de la canalla per entretenir-se, tot i que no en tenia el monopoli. Durant l'estiu, quan afluixava la calor acumulada al llarg del dia, joves i grans dels barris pobres fugien de les voreres, al peu de les tòrrides gorges de maó de la gran ciutat, per pujar als terrats i muntar pícnics improvisats, beure cervesa i llimonada i ferla petar amb els veïns. Així, acompanyant-se de versions espontànies dels Alegre All Stars, tothom gaudia de la incerta i lleugera brisa. Però aquest edifici en ruïnes del carrer Fox era un veritable tresor enmig del poti-poti de blocs de pisos calcinats i solars de runa. Altres edificis abandonats solien ser zona prohibida perquè sovint hi aquarteraven altres bandes de joves, amb tots els problemes de drogues i violència que

les acompanyaven. En canvi, aquest bloc de pisos baix amagava un refugi de difícil accés. Una secció de l'ull de l'escala de la penúltima planta s'havia esfondrat i només es podia accedir al darrer tram, que duia a l'àtic i al terrat, superant una biga per damunt d'una caiguda de quatre pisos —suficient per descoratjar ionquis i cagacalces—. Aquí, a cobert de la intempèrie i de les mirades dels adults, podien fer la seva amb els col·legues i les novietes, fumant, bevent, escoltant música amb un tocadiscos tronat... en fi, muntant-s'ho a la seva bola. A la primera planta, de majestuosos sostres alts, havien ensorrat uns envans a cop de mall per improvisar-hi una pista coberta de bàsquet. Amb aquest propòsit, a cada extrem del nou espai hi havia penjades un parell de caixes d'ampolles de llet que prèviament havien desfonat.

Tanmateix, quan buscaven un recer tranquil on prendre's un respir dels germans petits, pujaven aquí dalt. «Vigileu, al carrer! I tingues cura del teu germà petit!», era la reiterada advertència de les mares del barri als germans grans. Estirat al sol, amb el cap boirós, en Carlito va somriure mentre li venien al cap el seu germanet Pipo i «un company de patrulla» cosint a trets un mafiós que s'havia arrecerat rere un dipòsit del terrat veí. Amb un pal de fusta, un clau, una goma i una pinça per a la roba s'havien fabricat uns rifles força passables. Anys enrere en Harpo havia perdut l'ull dret amb un d'aquests, per l'impacte d'un clip metàl·lic, folrat de paper d'estrassa.

Llavors era quan tot prenia un gir estrany. De sobte se sentia un crit esgarrifós. I al cap d'un instant arribava en Rob II corrent, sense alè. Amb el rostre trasmudat, el xaval li deia que acabava de passar una cosa horrible i que vingués. En Carlito s'aixecava. Es notava marejat. Intuïa que aquell xiscle tan di-

fícil de descriure l'havia fet un nen de nou anys en caure des d'un setè pis. Tot d'una en Rob II es transformava en un dels amiguets del seu germà, el que els dies de calor se solia apujar la samarreta per damunt del tors, encara infantil. Enganxant-se-la així, per darrere del clatell, recordava un lluitador mongol. Amb la vista borrosa, en Carlito s'acostava fins a la perillosa biga. I allà sota, al fons del celobert ple d'enderrocs i escombraries, en una contorsió absurda i amb el crani obert, descobria en Pipo.

Just en aquell moment es despertava, amarat de suor i entre panteixos.

Aquell deliri repetitiu solia oferir tot un ventall de trames alternatives; però sempre, un mateix final tràgic. Podia ser una tarda assolellada, el bloc de pisos abandonat i en Pipo saltant amb els altres nens, sobre un munt de matalassos, des de les escales metàl·liques antiincendis de la primera planta. Llavors se sentia l'esgarip. Algú li demanava que mirés per una finestra. Ell s'hi abocava i veia el seu germà enastat per un ferro que algun ionqui, fart que la quitxalla rondés pel cau on es punxava, havia col·locat entre els matalassos amb tota la mala intenció.

Li rodava el cap. El notava lleuger, envaït per una sensació d'ingravidesa. Com si s'hagués d'esvanir en qualsevol moment. I amb un nus a la gola i els ulls enterbolits per les llàgrimes, copsava una certesa irrebatible.

Tots flotaven a l'espai... tots, en l'immens buit sideral.

PART I

Benvinguts a l'infern

La ciutat de Nova York és com una ciutadella enorme, una Carcassona moderna. En caminar entre els espectaculars gratacels, s'intueix a la perifèria la presència d'una turba amb la panxa buida, esparracada i sense afaitar.

Henry Miller, *L'ull cosmològic*, 1939

1

Morningside Heights (Manhattan), 2014

Va baixar a la parada de Cathedral Parkway, per pujar l'avinguda Broadway tot passejant fins a la universitat. Ho hauria pogut fer directament a l'estació de Columbia University, al carrer 116, com cada matí; però avui necessitava obrir la gana i afrontar el dia amb energies suficients. De manera que aquest tram de l'avinguda, amb la seva successió de pizzeries, hamburgueseries, gelateries i restaurants, interrompuda tan sols per algun banc de dipòsits financers, li venia de primera.

En sortir del metro, tan bon punt va plantar el peu a la vorera, es va trobar el llarg i colorista expositor del Westside Market i va recordar la recomanació del metge d'afegir més fruita a la dieta. Amb indiferència, va continuar pujant un parell de travessies més i va entrar a Tom's. Sigui com vulgui, esmorzar abans de començar el torn era un costum que havia adoptat dels temps de servei a la comissaria 41ª del Bronx. Però des de feia alguns anys li encantava venir a aquesta cafeteria. Obria les vint-i-quatre hores i la solien freqüentar molts estudiants. Entre els de primer i segon curs, les patates fre-

gides amb salsa de carn s'havien convertit en un ritu de pas, especialment els dijous, divendres i dissabtes, cap a les tres de la matinada, després d'una nit de gresca. Però en aquesta hora del matí devien ser dins del sobre clapant. Fet i fet, només hi havia un parell d'executius. Enfilats als tamborets del taulell principal, havien deixat entremig una discreta distància de dos seients. L'un llegint el diari i l'altre consultant l'iPhone, menjaven desganadament abans d'entrar a l'oficina.

Va triar un reservat amb seients encoixinats i vistes al carrer i al televisor que hi havia dalt d'una nevera de vitrina plena de pastissos. De seguida va arribar la cambrera. Duia uniforme negre i els cabells recollits a la coroneta mitjançant un vistós llaç vermell.

—Hola, Phil. Sí que véns d'hora! D'això, en dic amor per la feina. —La dona, morena i de clara ascendència grega, li va posar una tassa de cafè al davant—. El de sempre?

—Bon dia, Rousie. —En McGuffey va fer un intent de somriure—. No. Avui prendré un esmorzar de llenyataire i un acompanyament de pernil de Virgínia.

Sabia que necessitaria totes les forces que li poguessin donar les coques dolces, els ous remenats, la salsitxa, les dues llenques de cansalada fregida i el pernil brasejat amb torrades. Amb la imminent jubilació, els darrers anys li costava controlar-se pel que feia al menjar. Cada vegada tenia més panxa, ell, un home que mai no n'havia tingut gens. A més, aprofitaria el llarg entaulat per rumiar i tractar de trobar alguna solució. Quan ahir havia rebut la comunicació per correu certificat, li havia caigut el món a sobre.

La cambrera, entre divertida i admirada, va apuntar la comanda i, mossegant la tapa del bolígraf, va preguntar:

—I per beure?

—Un suc de tomàquet amb un raig de brandi. El metge m'ha dit que faci bondat i que prengui més fruita i verdura.

La dona va riure per sota el nas.

—Els teus desitjos són ordres, Phil. Estarà de seguida.

Mentre la cambrera s'allunyava a pas viu cap a la cuina, en McGuffey va tombar la mirada al carrer. Els treballadors més matiners es dirigien a la feina i les camionetes del repartiment encara no havien d'aparcar en doble fila per descarregar. Va gaudir de l'espectacle de la ciutat despertant-se fins que un camió de parament de la llar i subministraments per al sector de la restauració va aparcar just al davant i li va tapar completament la vista.

Llavors va tornar la cambrera amb tot allò que havia demanat. Ho va distribuir per la superfície de la taula i li va dir:

—Pren-t'ho amb calma, noi, que no se t'entravessi. Si necessites res, seré rere el taulell.

—Gràcies, Rousie.

Es disposava a fer-li algun comentari graciós, quan es va fixar en el noticiari de la tele. Un home de grans entrades i bigoti espès, encorbatat i amb vestit de disseny car, es dirigia a la càmera. Rere les estretes ulleres de sol, mostrava un posat crític i, fins a cert punt, autosuficient. Com tots aquells alts càrrecs institucionals, parlava en plural encara que estigués sol davant les càmeres, sabedor que podia comptar amb el suport de personatges amb tant de poder com ell:

«No només volem investigar a fons aquest incident, sinó que ens estem plantejant la revisió d'altres casos que en el seu dia van suscitar molta polèmica, ja que potser no es van resoldre de la manera més legítima i apropiada».

Els darrers successos de violència policial amb tints racistes havien enrarit l'ambient arreu del país i Nova York no era una excepció. Pel que semblava, polítics i alts càrrecs de l'administració redefinien posicions segons els seus interessos. Des que un jurat havia decidit no processar un agent del departament de policia per la mort d'Eric Garner, resultat d'una clau immobilitzadora il·legal, hi havia mala maror entre l'alcaldia i el principal sindicat de policies. Les últimes paraules de l'home de quaranta-tres anys, negre i desarmat, durant el forcejament amb els agents de l'ordre abans de morir, el 17 de juliol a Staten Island, s'havien convertit en crit de protesta a totes les manifestacions convocades arran de l'incident. «No puc respirar! No puc respirar!», denunciava amb ràbia la ciutadania més desfavorida. Des d'aleshores, l'escalada de declaracions i contradeclaracions entre l'alcalde i els portaveus de la policia no havien fet altra cosa que agreujar l'enfrontament i l'amargor entre les dues institucions. El que molts veien era que de tot plegat no podia sortir res de bo. I alguns, com ara en Phil McGuffey, subdirector de prevenció de delictes al campus de Morningside de la Universitat Colúmbia, n'havien començat a pagar els plats trencats.

Encara escoltant el paio ufanós que apareixia en un primer pla a la pantalla del televisor, va buscar a la butxaca interior de la caçadora. Procurant no tacar la impecable roba de gavardina, va treure la carta, disposat a repassar-la per enèsima vegada. La notificació en si no era gran cosa, un escrit en llenguatge asèptic, farcit d'eufemismes burocràtics, formulacions creatives i circumloquis formalistes. L'havia hagut de llegir diverses vegades per treure'n l'entrellat. El que no es podia negar era l'efectivitat. La parafernàlia administrativa dels segells acreditatius i la signatura del rebut de recepció

per gentilesa del servei postal l'havien acollonit des del primer moment, com si es tractés d'un avís d'inspecció fiscal. Només que això era molt pitjor. Li podia arruïnar l'existència, o la immediata jubilació, parlant clar. Venia signada per l'inspector general del Departament de Policia de la Ciutat de Nova York.

Va rellegir ràpidament tot aquell despropòsit d'abús d'hipèrboles i vocabulari de l'artifici. Va tornar a plegar la carta, la va ficar una altra vegada dins del sobre i se la va guardar de nou a la butxaca. A la tele sortia una notícia d'última hora: a partir del divendres 9 de novembre es reduiria el límit de velocitat; es passaria dels actuals cinquanta quilòmetres per hora als quaranta, en el noranta per cent dels carrers de la ciutat. Ara parlava Bill de Blasio, adreçant-se des d'un faristol en una roda de premsa improvisada a la via pública. La localització no era fortuïta. Tot just feia un any, en aquella mateixa cruïlla havia mort un menor atropellat.

> «... al capdavall hem arribat a un consens prou ampli: cal que la gent condueixi amb més atenció, de manera més segura i més a poc a poc per protegir els nostres petits i els nostres grans.»

De sobte, a en McGuffey li va venir al cap un altre atropellament que havia tingut lloc feia prop de quaranta anys en una altra barriada de la ciutat. Havia estat el cop definitiu per a una família que coneixia bé.

Va retirar la vista de la pantalla i es va tombar cap al finestral. El vidre li va tornar una mirada inescrutable i lleugerament estràbica, d'ulls d'un blau grisós, com els d'un autèntic celta amb avantpassats escocesos i irlandesos. El seu rostre

era ample, curosament afaitat, de mandíbula forta i quadrada i expressió clara i franca. O, si més no, tan franca com ho podia ser la d'un policia (bé, un expolicia) amb l'amenaça sobre les espatlles d'un plet criminal incoat pel propi departament.

Arrugant el front, va agafar la forquilla, la va carregar d'ous remenats i se la va ficar a la boca acompanyant-la amb un tros de pernil que subjectava enrotllat entre els dits. Coi de carta...! Com a mínim, la citació judicial encara no li havia arribat. Per tant, tenia un lapse de temps indeterminat per fer algunes indagacions i preparar-se per al maremàgnum polític-institucional que amenaçava d'engolir-lo. De moment, però, procuraria ofegar l'angoixa endrapant com un lladre.

* * *

Cap a la meitat de l'andana, dos afros espectaculars sobresortien per damunt dels altres caps cridant l'atenció. L'Ares va notar un pessigolleig a la boca de l'estómac, com l'inici d'una baixada en una muntanya russa. En acostar-s'hi amb el seu grup d'amigues, de seguida va veure que no s'enganyava. Ell era amb una noia negra de llargs cabells arrissats que s'estarrufaven cap amunt i endarrere en un degradat de color, com tirant a rossos. L'aspecte de bola de cotó de sucre resultava simpàtic. Les cames de la mossa, llargues i ben formades, tan sols eren el colofó que rematava una figura esplèndida. Tots dos escoltaven música repartint-se els auriculars de botó d'un iPod. Movien el cap alhora, seguint el ritme. Semblaven tenir una gran complicitat. Això la va contrariar.

Ella li recordava la cuinera i model londinenca del canal de cuina que els pares veien a casa, la Lorraine Pasca-

le. Nas etíop: xato, petit, recte i estret. Fines faccions antillanes i pell un xic més fosca que la de l'esmentada cuinera. Va prendre nota de l'armilla de franel·la grisa sobre la brusa blanca de cotó, que la desconeguda havia combinat amb uns texans desgastats i arrapats, i unes senzilles Converse de lona de bota alta. Es va preguntar si a ella, amb el seu color de pell lletós, aquell conjunt li quedaria igual de bé. Al seu torn, en Nyjah... Bé, ell cridaria l'atenció de qualsevol noia. Estava segura que era d'aquells nanos que sempre han estat guapos, també de petits. I ara, malgrat els cabells eriçats de l'exuberant pentinat afro en versió actual, encara conservava uns trets lleugerament acriaturats que entraven en contradicció amb el seu cos atlètic i prim d'esportista. La pell de color cafè es fonia amb el gris marengo de la camisa, que combinava amb texans d'un negre sòlid, caçadora de niló de conductor d'autobús en un to grana fosc i unes Puma *suede* de color bordeus amb cordons amples i ratlla gris crema. Semblava vestit molt senzillament, però l'Ares estava segura que s'havia repassat moltes vegades al mirall abans de sortir de casa. Ja s'havia fixat en aquest bombonet a les classes que compartien, i procurava seure-hi a prop. Les estones conviscudes a dins l'aula es convertien en deliciosos suplicis, amb intercanvis de mirades, gestos i insinuacions que suggerien l'existència de certa química entre tots dos.

Quan el grup va arribar a l'alçada de la parella, ell la va veure i la va saludar amb un gest del cap. L'Ares li va somriure discretament, però no es va poder estar de tombar-se al cap de pocs metres. El va enxampar just quan aquella noia li feia petar davant la cara dos dits llarguíssims d'una mà fina i esprimatxada, ja que s'havia quedat embadocat seguint-la amb la mirada. En Nyjah va fer algun comentari de disculpa i es

va posar a xerrar amb aquella atractiva acompanyant. Tots dos reien. Massa i tot.

—Ares. Deia que sembla que la facu sencera s'hagi aplegat a l'andana —va repetir la Rut.

Va assentir.

Era cert. Un professor havia recomanat l'exposició i, pel que semblava, no eren els únics alumnes d'Audiovisuals que, en sortir de classe, havien decidit aprofitar la tarda d'aquesta manera. Tot de grupets s'anaven congregant al llarg de l'andana de l'estació Columbia University.

—Has vist qui hi ha allà? —li va dir la Gisela fent-li l'ullet.

—Sí, ja ho sé.

—Glups, no sabia que tenia una nòvia tan guapa! —va deixar caure la Rut.

—Gràcies, nena. Jo també t'estimo —va replicar l'Ares, i va adreçar una mirada d'agraïment a la Cesca per ser l'única que no l'havia punxada.

Es va tombar novament cap a la parella, va mirar de reüll el seu acompanyant i es va enrojolar. Com que entre elles quatre parlaven en català, en Logan Lupino no havia pescat res. Tenia una certa retirada a Justin Timberlake i totes s'hi referien així afectuosament. L'havien conegut la primera setmana a la universitat. Era estudiant d'últim any i treballava a l'administració acadèmica, a la secció d'admissions, preparant els carnets d'identificació dels nous alumnes. S'encarregava de fer-los la foto i de lliurar-los el document al final del procés. S'havia fixat en ella des del primer moment. I com que l'Ares no coneixia ningú a la universitat, li havia concedit el paper de guia i, fins a cert punt, d'orientador. Feia un parell de setmanes, una nit, en un moment de debilitat i enyorança per part d'ella, s'havien enrotllat en un bar proper al cam-

pus. Després ell l'havia acompanyada un tram del camí a casa. L'Ares s'havia gravat entre cella i cella algunes recomanacions sobre seguretat personal durant els estudis, i no es deixaria portar fins a casa per ningú que no fos del cercle íntim d'amistats. Tanmateix, abans d'acomiadar-se, s'havien grapejat fogosament per damunt la roba en un portal solitari, influïts pels efectes de l'alcohol. Llavors ell havia intentat una incursió en terreny vedat. Semblava desconcertantment insistent i engrescat. La veritat és que l'havia espantada una mica. Quan ella s'hi havia resistit i li havia parat els peus, fins i tot havia temut que el noi intentés forçar-la. No semblava ell. Ara li feia vergonya haver arribat a pensar en aquesta possibilitat. Però encara recordava la sensació d'atordiment i l'estranya barreja d'impotència i benestar que l'havien embriagada en aquells moments de voluptuositat. Havia estat per alguna mena d'estimulant? Li havia posat aquest coi d'en Justin alguna cosa a la beguda? Tan sols es tractava d'una vaga intuïció. No en tenia proves. Potser només volia trobar una excusa per haver abaixat la guàrdia amb un «quasi-desconegut». Així i tot, d'una cosa estava segura: els passos apressats d'un transeünt aproximant-se, ignorant d'allò que es coïa en la foscor d'aquell portal, li havien tallat completament el rotllo i l'havien treta de l'estat de confusió. Per sort, al cap d'una estona de desagradable estira-i-arronsa, en Logan s'havia donat per vençut i ho havia deixat córrer. Però, des d'aquella nit, el jove es comportava com si fossin nòvios, cosa que la incomodava. I ara sovint es debatia en el dilema de si havia de tallar en sec la relació.

Mentre el grup canviava d'idioma i la feia petar en anglès per deferència amb el jove, l'Ares es va dedicar a observar la parella, que s'havia assegut en un banc de l'andana. En Nyjah

semblava nerviós. Havia agafat el paraigua que l'esvelta noia havia portat per protegir-se aquella tarda plujosa i, inconscientment, el potinejava entre les cuixes mentre adreçava a l'Ares mirades furtives per comprovar que encara l'esguardava. Accionava el botó que desplegava el paraigua, el bastó saltava cap endavant i, com que les barnilles estaven recollides per la cinta de tancament, es quedava a mig procés. Llavors el noi el tornava a encaixar a la base de l'empunyadura. Repetia aquests gestos de manera automàtica, aparentment sense adonar-se del caire eròtic que podia traslluir tot plegat, mentre intercanviava impressions amb la seva acompanyant.

—Vols parar? —va sentir l'Ares que el censurava aquesta última.

Per fer-la enrabiar una mica, ell encara va prémer una vegada més el botó d'obertura. I, justament quan el metro entrava a l'estació, el paraigua va sortir disparat directament a les vies descrivint un arc perfecte. La noia li va clavar un calbot. Es va sentir un esclat de riallades pels voltants. L'altre, consternat, es volia fondre.

L'Ares va haver d'esforçar-se per reprimir un somriure.

El vagó, en omplir-se d'alumnes de la facultat d'Audiovisuals, oferia un ambient molt animat, que contrastava amb el posat seriós dels altres passatgers. Semblava mentida, però en els prop de dos mesos que feia que estava a Nova York, l'Ares encara no havia visitat cap dels barris perifèrics. Ara no es podia creure que fos al metro en direcció al mític Bronx.

—Logan, estàs segur que no serà perillós? —va preguntar.

—Tranqui, nena. Tu no et separis de mi ni un sol mil·límetre i veuràs com no passa res —va contestar el murri d'en Justin, arrambant-la.

Aquell «nena» no li va fer gens ni mica de gràcia, i l'arri-

mada, menys encara. Les companyes, en sentir-los, van somriure aixecant una cella i intercanviant mirades.

—Au, va, no comencis. Ho dic de debò —el va renyar l'Ares.

A l'altre feia setmanes que li havia quedat clar que, si volia seguir amb ella, valia més mostrar una mica de serietat de tant en tant.

—Mireu —va dir en Justin adreçant-se a totes quatre—, els novaiorquesos de Manhattan poques vegades van als barris perifèrics. No per res, simplement no els cal. —L'eloqüència de la seva mirada feia les associacions implícites en què totes pensaven. De seguida va reprendre la paraula com si els volgués apaivagar els temors—. Però, segons tinc entès, tot ha canviat força i la situació al Bronx, per exemple, ja no és tan desesperada com anys enrere. Una prova és el metro. —Va obrir una pausa per fer-se l'interessant i llavors va adoptar to d'erudit—. Durant els anys 70 i 80, hi van tenir lloc tota mena de salvatjades, aquí dins. Fins a l'extrem que, el maig de 1977, la situació es va tornar tan insostenible que... Us sona de res un tal Curtis Sliwa?

Elles van negar amb el cap. I ell va continuar l'explicació:

—Treballava en un restaurant del Bronx i estava fart de la inseguretat ciutadana que imperava en aquella època. Per això va organitzar unes patrulles de voluntaris desarmats a la línia 4, que travessa el barri per la banda oest. Es feien dir els Magnificent 13 i oferien serveis de vigilància dins dels combois i auxili als usuaris des del vespre fins a la matinada, les hores més conflictives. Al cap d'un parell d'anys, com que havien guanyat molts membres, es van rebatejar com a Guardian Angels.

—Els Guardian Angels! I tant, els de les pel·lícules, oi?